

[Ellemann-Jensen]

Jeg skal gentage over for ministeren, at i venstre vil vi ikke afvise, at netop samspillet mellem ubegrænset fradragsret for renter af privat gæld, en høj inflation og en høj marginalskatteprocent skaber meget store problemer for dansk økonomi. Det har vi aldrig afvist, og det er derfor, vi er villige til at arbejde med de ting. Men vi er bange for, at man ødelægger mulighederne for virkelig dybtgående at få løst disse problemer, hvis man nu vil til at haste dette igennem sammen med nogle lovforslag, som haster.

Ministeren siger, at der ikke er noget forslag, der er grundigere behandlet end det, vi har her, og at det ikke er rigtigt at hævde, at vi ikke er bekendte med problemerne. Nej, det er rigtigt, man har arbejdet med det i årevis i et utal af kommissioner og udvalg, og de er alle sammen stødt imod nogle forhindringer, som de ikke har kunnet forcere, og som ikke er forceret den dag i dag, heller ikke med det forslag, der ligger her. Og det er helt forkert af ministeren at antyde, sådan som ministeren gjorde, at den tidligere skatteminister ville være kommet med et lignende forslag; det ville han ikke.

Ministeren siger om spørgsmålet nettoprincip eller bruttoprincip, at det er en afvejning af forskellige hensyn. Ja vist, hvis man i stedet for nettoprincip bruger bruttoprincip, kommer der også en hel del problemer, men her skal man altså tage politisk stilling, siger ministeren. Det hele er bare et spørgsmål om, at nu skal man tage politisk stilling, og da må jeg sige, at det klæder ikke ministeren at spille med musklerne på den måde. Det er, som om ministeren vil lege Alexander den Store og siger, at nu skal vi have hugget den gordiske knude over. Ikke mere pjat med at gå og diskutere, hvordan vi kan fumle de forskellige problemer fra hinanden, nu skærer vi igennem, nu tager vi en politisk beslutning. Men det vil gå ministeren, ligesom det gik Alexander den Store: efter at have hugget knuden over stod han tilbage med en hel masse løse ender, og når han skulle have dem bundet sammen igen, fik han bare skabt nye knuder. Det vil ministeren også opdage, hvis han i sin regerings magtfuldkommenhed prøver at tromle dette igennem med det i skattepolitisk henseende højst tvivlsomme flertal, ministeren vil kunne samle for sit forslag her.

Hagen Hagensen (KF):

Ministeren siger, at partier, der afviser dette forslag, ikke har forstået ret meget af landets økonomiske forhold. Jo, jeg tror netop, man har forstået det. Der ligger en meget klar finanspolitisk stramning i et forslag som dette. Det kommer til at gå ud over mange, samtidig med at man på anden måde vil beskære deres indkomst. Er det virkelig vel betænkt at gøre det på den måde? Vi har taget stilling til dette og kan ganske klart sige, at det kan man efter vor mening anstændigvis ikke gøre med en så voldsom tilbagevirkende kraft, som det sker. Man har jo indgået aftaler i tillid til den ret, der har været gældende i mange, mange år.

Så siger ministeren, at problemstillingen kender vi, og at den har været drøftet i årevis. Det har den. Men den er også blevet afvist gang på gang, og sagkyndiges undersøgelser har vist, at det ikke kan lade sig gøre, som ministeren nu vil. Men ministeren fejler flod dette af bordet. Jeg tror såmænd ikke, det er som Alexander den Store alene, det er også, fordi man måske som minister har haft for kort tid til at sætte sig ind i tingene, som de virkelig skal gøres.

Så siger ministeren flod, at nu er vi så langt fremme, at man bare skal tage en politisk beslutning, hvis man tør. Ja, vi tør godt tage den beslutning. Vi har sagt og siger nej til dette, for vi ved ikke, hvordan det vil komme til at virke.

Ministeren har fra denne talerstol nys stået og fortalt, at han faktisk ikke aner, hvordan det vil virke over for borgerne. Vi skal til at spørge, hvordan det har virket i andre lande, vi skal til at gøre noget her og dér, og der skal udarbejdes nogle regler. Ja men borgerne skal have besked og klarhed den 1. januar 1980 om, hvordan de skal indrette deres forhold. Det har de krav på at få, hvis man skal lægge indkomståret 1980 til grund for disse nye regelsæt. Ministeren kan ikke komme og sige: det gør vi bagefter, jeg skal lige ud at spørge her og dér, jeg ved ikke noget, men jeg skal nok finde ud af noget. Vi tør ikke give en bemyndigelse til en minister, der ved så lidt om tingene, at han først skal ud at spørge om dem, og som ikke kan give borgerne besked på et tidspunkt, hvor det får afgørende betydning for dem. Det er simpelt hen uanstændigt.